

насъ, или пъкъ къмъ ония, които тикнаха народа въ новата жестока война?

Азъ не мога вече да мисля. По-добре е да се превърна на самодейникъ, безъ мисълъ безъ сърдце и безъ душа и никога да не усѣщамъ нито умора, нито мъки, нито пъкъ да чувамъ предсмъртния викъ на толкова млади и нуждни за своитѣ близки войници и офицери. Кого по-напредъ да съжалявамъ? На кого да побера страданията въ душата си? Кого по-напредъ да утѣшявамъ и да го подготвямъ къмъ смъртта?!

Боже мой! ще полудѣя.

Полунощъ е вече, а азъ не мога още да си легна. Исправихъ се предъ иконостаса и искахъ да се помоля. Съзнанието ми е претъпено, не намирамъ нито една молитва. Мигъръ мозъкътъ ми се е превърналъ на пустиня? . . . Боже, Пресвѣтая Богородице, спаси ме! Спаси ме! Не ме оставяй да страдамъ! Съ тоя викъ азъ легнахъ несъблечена върху леглото и нѣмахъ сили да се завия дори.

12 Мартъ.

Днесъ изписанитѣ за комисия, надве натри бидоха прегледани и заминаха по домоветѣ си — едни съ месець, други съ два месеца отпуска и все съ съвети — добра храна, никакви тревоги, спокойствие, чистъ въздухъ. Освенъ чистия въздухъ, азъ не знамъ какво друго могатъ да получатъ тия нещастници въ своитѣ домове, въ които мизерията е вече свила гнѣздото си и почва да взима и отъ тамъ своитѣ жертви. . . Тѣ отиватъ по домоветѣ си, да гладуватъ и нѣкой день да ги домъкнатъ наново пакъ тукъ, или въ друга болница. Вчера донесоха наново веселия артилеристъ Цонко, младия и хрисимъ като девойка Цонко, когото комисията изпрати на село преди десетъ дни за да се поправи. . . Тамъ гладъ и мизерия, а тукъ, нищо друго освенъ въ стая № 1, една вечеръ, може би, още днесъ или утре въ мортата, покритъ само съ единъ чаршафъ и после увитъ въ парцалъ, въ сандъкъ отъ нерендосани дъски. . .

Преди да си тръгнатъ давамъ нареждане да имъ се даде да се наобѣдватъ. Нѣкои бързатъ, азъ не ги